

" মৰমৰ সন্তানসকল – স্মৃতিত থকাৰ এনেকুৱা অভ্যাস কৰা যাতে অন্তিম সময়ত এজন পিতাৰ বাহিৰে দ্বিতীয় কোনোৱেই স্মৃতিলৈ নাহে "

প্ৰশ্ন: কোনটো শ্ৰীমত পালন কৰি তোমালোক সন্তানসকল ভাগ্যশালী হ'ব পাৰা?

উত্তৰ: * উত্তৰ :- পিতাৰ শ্ৰীমত হৈছে – সন্তানসকল, নিদ্ৰাক জয় কৰোঁতা হোৱা। ৰাতিপুৱাৰ সময়খিনি বহুত ভাল। সেই সময়ত উঠি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া সৌভাগ্যশালী হৈ যাবা। যদি পুৱা নুঠা তেন্তে যিয়ে শুই থাকিব তেওঁ হেৰুৱাব। কেৱল শোৱা আৰু খোৱা – এয়া হৈছে হেৰুৱাই পেলোৱা সেয়েহে পুৱা উঠাৰ অভ্যাস গঢ়ি তোলা।

গীত: তুমি ৰাতি শুই কটোলা দিন থাই কটোলা ..... (তুম ৰাত গবাই সোকে .....)

ওঁম শান্তি। এই কাহিনী হৈছে সন্তানসকলৰ প্ৰতি। পিতাই কয় – সন্তানসকল খোৱা আৰু শোৱা এয়া কোনো জীৱন নহয়। যিহেতু তোমালোক সন্তানসকলে এই অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দান প্ৰাপ্ত কৰি আছে, জোলাঙা ভৰপূৰ হৈ আছে তেনে ক্ষেত্ৰত শোৱা আৰু খোৱা এয়াতো হেৰুৱা হ'ব। পুৱা উঠাৰ বহুত মহিমা আছে। ভক্তি মাৰ্গতো আৰু জ্ঞান মাৰ্গতো, কিয়নো পুৱাৰ সময়খিনি বহুত শান্তিপূৰ্ণ হয়। সকলো আত্মা নিজৰ স্বধৰ্মত থাকে। অশৰীৰী হৈ বিশ্ৰাম লৈ থাকে। সেই সময়ত বহুত ভালকৈ স্মৰণ কৰিব পাৰা। দিনত মায়াৰ বিশৃংখলতাৰ চক্ৰ চলি থাকে, কেৱল এইখিনি সময়হে ভাল। এতিয়া আমি কড়িৰ পৰা হীৰাতুল্য হৈ আছো। সন্তানসকলক পিতাই কয় – তোমালোক মোৰ সন্তান হোৱা, ময়ো তোমালোকৰ সন্তান হওঁ। পিতা সন্তান হয়, এয়াও বুজিবলগীয়া কথা। পিতাই নিজৰ সন্তানসকলক উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। আচলতে মইতো সদাগৰ (চুক্তি কৰোতা; ব্যৱসায়ী) হওঁৱেই। তোমালোকৰ কড়িতুল্য তন-মন এই সকলো মূল্যহীন, তোমালোকৰ সেই পুৰণি সকলো লৈ আকৌ তোমালোককে দি দিওঁ নিমিত্ত হৈ চম্ভালিবৰ বাবে। তোমালোকে প্ৰতি জন্মতে গাই আহিছা – কুৰ্বান হ'ম, বলিহাৰ হ'ম। মোৰতো এজনেই দ্বিতীয় কোনো নাই কিয়নো প্ৰেমিকাতো সকলোৱে হয়। গতিকে এজন প্ৰেমিককে মনত পেলাব। দেহ সহিত সকলো সম্বন্ধক ক্ৰমান্বয়ে পাহৰি যাতে এজনৰে ইমান স্মৃতি থাকে যে অন্তিম সময়ত এই শৰীৰ নতুবা অন্য একোৱে স্মৃতিলৈ নাহে। ইমানখিনি অভ্যাস কৰিব লাগে। পুৱাৰ সময়খিনি বহুত ভাল। তোমালোকৰ এয়া সঁচা যাত্ৰা। তেওঁলোকেতো প্ৰত্যেক জন্মতে যাত্ৰা কৰি আহিছে কিন্তু মুক্তি লাভ কৰা নাই, গতিকে মিছা যাত্ৰা নহ'ল জানো। এয়া হৈছে আত্মিক আৰু সঁচা মুক্তি আৰু জীৱন মুক্তিৰ যাত্ৰা। মনুষ্য তীৰ্থলৈ গ'লে অমৰনাথ, বদ্রীনাথ স্মৃতিত থাকে। বিশেষ চাৰি ধাম বুলি কয়। তোমালোকে কিমান ধামৰ যাত্ৰা কৰিলা! কিমান ভক্তি কৰিলা! আধাকল্প ধৰি কৰি আহিছা। এতিয়া এই কথাবোৰ কোনেও নাজানে। পিতাহে আহি মুক্তি দি আকৌ গাইড (পথ প্ৰদৰ্শক) হৈ লগত লৈ যায়। কিমান ৰাণ্ডাৰফুল (বিচিত্ৰ) গাইড হয়। সন্তানসকলক লৈ যায় – মুক্তি-জীৱন মুক্তি ধামলৈ। এনেকুৱা গাইড আৰু কোনো নাই। সন্ধ্যাসী লোকসকলে কেৱল মুক্তিধাম বুলিহে ক'ব, জীৱন মুক্তি শব্দটি তেওঁলোকৰ মুখত উচ্চাৰণেই নহ'ব। ইয়াকতো তেওঁলোকে কাউৰীৰ বিষ্ঠাৰ সমান ঋণিকৰ সুখ বুলি ভাবে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পিতা হৈছে দুখ-হৰ্তা, সুখ-কৰ্তা। হে মাতা-পিতা, আপোনাৰ যেতিয়া আমি সন্তান হওঁ তেতিয়া আমাৰ সকলো দুখ দূৰ হৈ যায়। আধাকল্প আমি সুখী হৈ যাওঁ। এয়াতো বুদ্ধিত থাকে নহয় জানো। কিন্তু ধান্দা আদিলৈ গ'লে পাহৰি যোৱা। পুৱা নুঠা। যিয়ে শুই থাকে তেওঁ হেৰুৱায়।

তোমালোকে জানা – যথাযথ আমি হীৰাতুল্য জন্ম পাইছো। এতিয়াও যদি নিদ্ৰাৰ পৰা পুৱা নুঠে তেন্তে বুজা যাব এওঁ সৌভাগ্যশালী নহয়। পুৱা উঠি আটাইতকৈ মৰমৰ পিতাক, প্ৰেমিকক স্মৰণ নকৰে। আধাকল্প ধৰি প্ৰেমিক বিচ্ছিন্ন হৈ আছে, আৰু পিতাক তোমালোকে গোটেই কল্প পাহৰি যোৱা আকৌ ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে প্ৰেমিকৰ ৰূপত অথবা পিতাৰ ৰূপত স্মৰণ কৰা। প্ৰেমিকাসকলে প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰে। তেওঁক আকৌ পিতা বুলিও কোৱা হয়। এতিয়া পিতা সন্মুখত আছে গতিকে তেওঁৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। শ্ৰীমতত যদি নচলে তেন্তে তেওঁ অধঃপতিত হয়। শ্ৰীমত অৰ্থাৎ শিৱবাবাৰ মত। এনেকুৱা নহয় যে আমি কি জানো কাৰ বা মত পাওঁ। বুজিব লাগে এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) মতৰ বাবেও তেৱেঁই (শিৱ বাবা) দায়বদ্ধ। যেনেকৈ লৌকিক ৰীতিত সন্তানৰ বাবে পিতা দায়বদ্ধ হয়, সন্তানে পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰায়। এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰেও পিতাকে প্ৰত্যক্ষ কৰায়। মুৰব্বী সন্তান হয়। বহুত ভাল ভাল সন্তান আছে যিয়ে এইটো নাজানে যে আমি কাৰ মতত চলা, কোনে ডাইৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) দিয়ে। বাবাকতো স্মৰণ নকৰে। পুৱা নুঠে, স্মৃতিত নাথাকিলে বিকৰ্ম বিনাশ নহয়। বাবাই (ব্ৰহ্মা) কয় ইমান পৰিশ্ৰম কৰো তথাপি কৰ্মভোগ চলিয়েই থাকে কিয়নো এয়া এটা জন্মৰ কথাতো নহয়। অনেক জন্মৰ

হিচাপ-নিকাচ আছে। ডাইৰেক্সন পোৱা হৈছে, এই জন্মৰ পাপৰ বিষয়ে কৈ দিলে আধা খণ্ডিত হ'ব পাৰে। এয়াতো পিতাই কয় - মই জানো আৰু ধৰ্মৰাজে জানে। বহুত পাপ কৰিছা। ধৰ্মৰাজে গৰ্ভ জেইলত শাস্তি দিবলৈ আহিছে। এতিয়াতো তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি বিকৰ্ম বিনাশ কৰা তেতিয়া আকৌ গৰ্ভ মহল প্ৰাপ্ত কৰা। তাততো মায়া নাথাকে যিয়ে মনুষ্যক পাপ কৰাব আৰু শাস্তি খাবলগীয়া হ'ব। আধাকল্প হৈছে ঈশ্বৰীয় ৰাজ্য, আধাকল্প হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। সাপৰ দৃষ্টান্তও ইয়াৰেই। সন্ধ্যাসীসকলে নকল কৰিছে। যেনেকৈ বাবাই ভোমোৰাৰ দৃষ্টান্ত দিয়ে। ভোমোৰাই পতংগবোৰক নিজৰ ঘৰলৈ লৈ আহে। তোমালোকেও পতিতসকলক লৈ আহা। আকৌ তেওঁলোকক বহি শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ কৰি তোলা। তোমালোকৰ নাম হৈছে ব্ৰাহ্মণী। এই ভোমোৰাৰ দৃষ্টান্ত বহুত ভাল। প্ৰেক্ষিকেলত বহুতেই আহে, কিন্তু কোনোবা অপৰিপক্ক হৈ থাকি যায়, কোনোবা অধঃপতিত হৈ যায়, কোনোবা নষ্ট হৈ যায়। মায়াই প্ৰচণ্ড ধুমুহাৰ মাজলৈ লৈ আহে। তোমালোক প্ৰত্যেকেই বাস্তৱত হনুমান হোৱা। মায়াই যিমনেই ধুমুহা নানক কিয় আমি বাবা আৰু স্বৰ্গক কেতিয়াও পাহৰি নাযাওঁ। বাবাই বাৰম্বাৰ কয় - সাৱধান! মনুষ্যইতো তীৰ্থলৈ হাবাখুৰি খাবলৈহে যায়। ইয়াততোমালোক অন্য ক'লৈকো নোযোৱা। এজন পিতা আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে। তোমালোকতো যথাযথ বিজয় প্ৰাপ্ত কৰোঁতা হোৱাই। ইয়াক বুদ্ধিযোগ বল, জ্ঞান বল বুলি কোৱা হয়। স্মৰণ কৰিলে বল পোৱা যায়, বুদ্ধিৰ তলা খোল খায়। যদি কোনোবা অনিয়মত চলে তেতিয়া তেওঁৰ বুদ্ধিৰ তলা বন্ধ হৈ যায়। পিতাই বুজায়ো যে যদি তোমালোকে এনেকুৱা কৰা তেন্তে ড্ৰামা অনুসৰি বুদ্ধিৰ তলা বন্ধ হৈ যাব। কাকোকে ক'ব নোৱাৰিবা যে, বিকাৰত নাযাবা। বিবেক দংশিত হৈ থাকিব - মই ইমান পাপ কৰিছো! অজ্ঞান কালতো বিবেক দংশিত হৈ থাকে। মৰিবৰ সময়ত তৌবা-তৌবা কৰে (পীড়িত হৈ কান্দে)। আকৌ অন্তিম সময়ত সকলোবোৰ পাপ সন্মুখত আহি যায়। গৰ্ভ জেইলত গ'ল আৰু লগে-লগে শাস্তি আৰম্ভ হৈ যায়। অন্তিম সময়ত নিশ্চয় মনত পৰে। গতিকে এতিয়া পিতাই কৈছে তোমালোকেতো তৌবা-তৌবা কৰিব নালাগে, তোমালোকে পাপ নকৰিবা। জেল ৱাৰ্ড (পিঞ্জৰাৰ পথী) থাকে নহয়। তোমালোকো জেল ৱাৰ্ড আছিল। এতিয়া বাবাই গৰ্ভ জেইলৰ শাস্তিৰ পৰা মুক্ত কৰে। কয় - মোক পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপৰ শাস্তিৰ পৰা মুক্ত হৈ যাবা, তোমালোক পাৱন হৈ যাবা। যদি পুনৰ অধঃপতিত হোৱা তেন্তে আঘাত লাগি যাব। প্ৰথম হৈছে অশুদ্ধ অহংকাৰ। তাৰ পিছত কাম, ক্ৰোধ। কাম হৈছে মহাশত্ৰু। ই তোমালোকক আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দি আহিছে। তোমালোকে আদি-মধ্য-অন্ত সুখৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰা। গতিকে সম্পূৰ্ণ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। কোনো কোনোৱে কয় - পুৱা উঠিব নোৱাৰোঁ তেন্তে উচ্চ পদো পাব নোৱাৰিবা। দাস-দাসী হ'ব লাগিব। তাত কোনো গোবৰ আদি কঢ়িয়াব নালাগে, মেতৰ নাথাকে। আজি কালিও বিদেশত লগুৱা আদি নাৰাখে, নিজে নিজেই পৰিষ্কাৰ হৈ যায়। তাততো আৱৰ্জনা নাথাকেই। বাকি চণ্ডাল, দাস-দাসী আদি থাকে।

পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক সকলো ৰহস্য বুজায়। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এতিয়া গোটেই ৰাজধানী আছে। তোমালোকে ড্ৰামাক বুজি উঠিছা। প্ৰথমে-প্ৰথমে মুখ্য এই চক্ৰক বুজাব লাগে। এতিয়া উদ্বোধন কৰাৰ কাৰণে ৰাজ্যপাল আদিক নিমন্ত্ৰণ দিয়া হয়। গতিকে সন্তানসকলে নিৰ্দেশনা পায় যে উদ্বোধন কৰাৰ আগতে তেওঁলোকক অলপ বুজোৱা যে ভাৰত শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল, এতিয়া আকৌ ভাৰত ব্ৰষ্টাচাৰী হৈছে। ভাৰতৰ পূজ্য দেৱী-দেৱতাসকলেই আকৌ পূজাৰী মনুষ্য হৈছে। এয়া নিশ্চয় বুজাব লাগে। তেওঁলোকে যাতে নিজেও কয় যে এওঁলোকে সৃষ্টি চক্ৰৰ ৰহস্য বুজায়। যিয়ে এয়া জানে তেওঁলোকক ত্ৰিকালদৰ্শী বুলি কোৱা হয়। মনুষ্য হৈ যদি ড্ৰামাক (নাটক) নাজানে তেন্তে বাকী কি কামৰ। এনেকৈতো বহুতেই কয় যে ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলৰ পৱিত্ৰতা বহুত ভাল। পৱিত্ৰতাতো সকলোৰে ভাল লাগে। সন্ধ্যাসী পৱিত্ৰ হয়, দেৱতাসকল পৱিত্ৰ হয় সেই কাৰণেতো তেওঁলোকৰ আগত মূৰ দোৱায়। অৱশ্যে এয়া অন্য কথা। পতিত-পাৱন এজন পৰমাত্মাইহে হ'ব পাৰে। পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলাতো মনুষ্য গুৰু হ'ব নোৱাৰে। এইটো বুজাব লাগে। কৃপা কৰি এইটো কথা আপোনালোকে বুজক, তেতিয়া আপোনালোকৰ পদ উচ্চ হৈ যাব। ভাৰত পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী কেনেকৈ হ'ল, ভাৰতবাসীয়ে দেৱী-দেৱতা ৪৪ জন কেনেকৈ লয় - এয়া বুজোৱা। এই কথা নিশ্চয় বুজাব লাগে। যীশুখ্ৰীষ্টৰ ৩ হাজাৰ বছৰ আগতে ভাৰতবাসী দেৱী-দেৱতা আছিল। তাক সুখধাম হেভেন (স্বৰ্গ) বুলি কোৱা হয়। সেই স্বৰ্গই এতিয়া নৰক হৈছে। এয়া যদি তোমালোকে বুজোৱা তেন্তে তোমালোকৰ বহুত মহিমা হ'ব। খবৰ কাগজৰ লোকসকলকো পাৰ্টি দিব লাগে। তাৰ পিছত তেওঁলোকে জ্বলায় বা পানী ঢালে, সেয়া তেওঁলোকৰ কথা। এয়াতো তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে যুদ্ধ লাগিবই। ভাৰতত তেজৰ নদী ব'ব। সদায় ইয়াৰ পৰাই তেজৰ নৈ বৈ আহিছে। হিন্দু-মুছলমানসকলৰ বহুত মৰামৰি হয়। এতিয়া বিভাজনৰ সময়তকিমান মনুষ্য অঘৰী হৈ গ'ল। একেবাৰে ভিন্ন-ভিন্ন ৰাজধানী হৈ গ'ল। এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। নিজৰ ভিতৰতে যুদ্ধ কৰে, বিৰুদ্ধাচৰণ কৰে। আগতে জানো হিন্দুস্তান, পাকিস্তান বেলেগ বেলেগ আছিল। ভাৰততেই ৰক্তৰ নদী ব'ব তাৰ পিছত আকৌ ঘিৰ নদী ব'ব। পৰিণাম কি হয়? অলপ বাচি যায়। তোমালোক পাণ্ডৱসকল গুপ্ত বেশত আছা।

গতিকে ৰাজ্যপালক আগতে পৰিচয় দিব লাগে। যাৰ ওচৰলৈ যোৱা হয়, প্ৰথমে তেওঁলোকৰ মহিমা কৰা হয়। কিন্তু তেওঁলোকৰ কাৰণে কি লিখা হৈছে, এই ৰহস্য তোমালোকেহে জানা। তেওঁলোকে জানো বুজি পায় যে এয়া মৃগতৃষ্ণাৰ দৰে ৰাজ্য। ড্ৰামা অনুসৰি তেওঁলোকৰো নিজৰ পৰিকল্পনা থাকে। মহাভাৰতত দেখুওৱা হয় যে প্ৰলয় হৈ গ'ল। কিন্তু মহাপ্ৰলয়তো নহয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজত সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান সকলো সময়তে প্ৰতিধ্বনি হৈ থাকিব লাগে। প্ৰথমে তেওঁলোকেতো বুজক যে এওঁলোকক শিক্ষা দিওঁতা কোন হয়! তেতিয়াহে যথাযথ বুজিব যে আমিও শিৱৰ সন্তান। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰো সন্তান। এয়া হৈছে বংশ বৃক্ষ। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা হৈছে গ্ৰেট, গ্ৰেট, গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ। মনুষ্য সৃষ্টিত সকলোতকৈ ডাঙৰ ব্ৰহ্মাই হৈ গ'ল। শিৱক এনেকৈ কোৱা নহয়, তেওঁক কেৱল ফাদাৰ বুলি কোৱা হয়। গ্ৰেট, গ্ৰেট, গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ - এই উপাধি হৈছে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ। নিশ্চয় গ্ৰেণ্ড মাদাৰ, গ্ৰেণ্ড চিষ্ট্ৰেনো থাকিব। তোমালোক সন্তানসকলে এই সকলোবোৰ বুজাব লাগে। শিৱ হৈছে সকলো আত্মাৰ পিতা। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সৃষ্টি ৰচে। তোমালোকে জানা যে আমাৰ আকৌ কিমান বংশৰ সৃষ্টি হয়। ৰাজ্যপালক বুজাব লাগে যে এনেকুৱা প্ৰদৰ্শনীতো চুকে-কোণে অনুস্থিত কৰা উচিত, আপুনি প্ৰবন্ধ কৰি দিয়ক। আমাক চোৱা তিনি খোজ মাটিও পোৱা নাযায় আৰু আমিহেই বিশ্বৰ মালিক হৈ যাওঁ। আপুনি প্ৰবন্ধ কৰি দিয়ক আমি ভাৰতক স্বৰ্গ বনোৱাৰ সেৱা কৰিম। তেওঁ অলপো সহায় যদি কৰে তেন্তে মানুহে ক'বলৈ ধৰিব যে ৰাজ্যপালো ব্ৰহ্মাকুমাৰ হৈ গ'ল। ভাল বাৰু!

অচ্ছা, অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :- **

(1) কড়ি তুল্য তন-মন-ধন যি আছে সেই সকলোবোৰ পিতাৰ প্ৰতি কুৰ্বান কৰি পুনৰ নিমিত্ত হৈ চম্ভালিব লাগে। মমত্ব আঁতৰাই দিব লাগে।

(2) ৰাতিপুৱা উঠি পিতাক অতি মৰমেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। জ্ঞান বল আৰু বুদ্ধিযোগ বলৰ দ্বাৰা মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগে।

বৰদান: সদায় উমংগ - উৎসাহ ৰূপী ডেউকাৰ দ্বাৰা উৰন্ত কলাত উৰি থাকোঁতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা জ্ঞান-যোগৰ লগতেসকলো সময়তে, সকলো কৰ্মতে, প্ৰতি দিনে নতুনউমংগ-উৎসাহ থাকিব লাগে, এয়াই উৰন্ত কলাৰ আধাৰ। যেনেকুৱাই কৰ্ম নহওঁক, লাগিলে চাফাইৰে হওঁক, বাচনধোৱাৰে হওঁক, সাধাৰণ কৰ্মই হওঁক, তাতো উমংগ-উৎসাহ যাতে স্বাভাৱিক আৰু নিৰন্তৰ থাকে। উৰন্ত কলাৰ শ্ৰেষ্ঠ আত্মা উমংগ-উৎসাহ ৰূপী ডেউকাৰে সদায় উৰি থাকিব, তেওঁ কেতিয়াও বিভ্ৰান্ত নহ'ব, সবু-সবু কথাত ভাগৰি থমকি নৰ'ব।

শ্লোগান: * শ্লো গা ন :- যি নম্ৰ স্বভাৱৰ , অথক আৰু সদায় জাগ্ৰ ত জ্যোতি হয় - তে ৰেঁ ই বিশ্ব কল্যাণকাৰী হয় ।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!